

## ПРОЛѢТЬ

Отивамъ, мале, отивамъ  
На дълга пѣтя незнайна,  
Юзда на коня вжзвивамъ,  
Но ти не бивай отчайна.

Ей, красна пролѣть настана,  
И азъ да чакамъ неможа,

За твоя, моя прѣхрана  
Азъ трѣба да са заложа.

Ти ма си, мале, кърмила  
Съсъ прѣсно млѣко, смѣтана,  
Съсъ уста си ма хранила,  
Додѣ азъ толжкъ да стана.

Сега пакъ на менъ са пада  
Подпорка да ти бѣда  
Та стига вече да страда  
Душа ти както я видя.

Туй робство, що си теглила,  
Додѣ то да са отхраня;  
Ти да ли не си мислила,  
Че азъ ще да та забраня?

Ахъ! пѣсни, що ми си пѣла,  
Тѣ ми сѣ сички въ сѣрцето!  
Ти бѣлъ день не си видѣла...  
Но трай!... добро е небето!

За менъ е пролѣть надежда,  
Тogaва сичко намирамъ,  
Далечъ ма конь отвежда,  
Отъ нищо безъ да са спирамъ.

Ведижъ, дваждъ ще си почина  
Подъ горски сѣнки дебели,  
На чуждо ще си замина,  
Да видишь какъ са печели!...